

Запорожці



Іван Нечуй-Левицький

Над Дніпром, коло славних порогів, у селі Старому Кодаку жив собі молодий лоцман Карпо Летючий. Як і всі лоцмани, він був потомок¹ славних запорожців і мав увесь хист, усю вдачу запорозьку. Високий, чорнявий та кучерявий, гарний з лиця, гарний з стану, кругом гарний, ще й до того сміливий! Ще змалку брав його з собою батько на байдаки та плоти, переводячи їх через пороги. Карпо знав добре всі пороги, всі забори, знав кожний камінь. Він любив пороги, бо зріс коло них. Карпо любив летіти стрілою прудким козацьким ходом через пороги, летіти птицею з лави на лаву; любив слухати, як шумить Дніпро на порогах, як реве Звонець або Дід і обливає бризками його гаряче лице.

Лоцманський отаман дуже любив Карпа і настановив його керманичем,² не зважаючи на його дуже молоді літа. Отаман вірив йому, як самому собі.

Ото раз приплив до порогів великий байдак³ якогось багатого купця.

— Дай мені, отамане, лоцмана, та найпевнішого, найлуччого! — каже багатий купець до отамана.

— Нема в мене певнішого лоцмана, як Карпо Летючий, хоч він і молодий. Посилаю його, то все одно, що й сам їду, — відказав отаман.

Вимірили байдак, зняли з його трохи ваги, приробили довженне стерно. Готове судно в страшну дорогу! Карпо поблагословився в отамана і вилетів орлом на байдак. Всі попереду сіли по

українському звичаю, потім стали на коліна і помолились Богу. Ніхто не знав запевне, чи вернеться живий додому!

— Щасти ж Боже! — промовив отаман до Карпа. — Як щасливо вернешся додому, то дам я тобі велику-велику плату, що маю найлюбішого, наймилішого. Пам'ятай! Моє слово певне, — промовив отаман Іван Музика ще й сивим вусом моргнув.

Погода була тиха і ясна. Надворі був ранній теплий ранок. За Дніпром починало синіти небо червоною смугою. Вода в Дніпрі стояла тиха й гладенька, як скло. А там десь, далеко внизу, вже стогнав, неначе під землею, перший поріг — Кодацький.

— Шамни разом, друзі! — крикнув Карпо.

І гребці шамнули, а байдак полетів, неначе на крилах. На гладенькій, як дзеркало, воді почали скакати неначе білі крілики. І, булькотячи, знов ховались у воду. Поріг був недалечко.

— Шабаш! — крикнув Летючий, і всі гребці підняли гребки. — До стерна! — командував він, і всі кинулись до стерна, щоб направити байдак просто на прохід.

Зашуміла вода і заревла. Кодацький поріг появився весь від берега до берега, весь білий, вкритий піною та бризками. Байдак загув і полетів з лави на лаву, рівно як стріла. В одну мить його перенесло через поріг. Вода оббризкала гребців і присипала Карпові кучері. Судно тихо загуло, як порожня бочка. Всі перехрестились.

Карпо не зоглядівся, як байдак минув Звонецький, Сурський і Лохманський пороги. Його смілива й горда душа палала щастям. Водяна курява і бризки тільки прохолоджували йому лице.

Ще було чути, як стогнали вищі пороги, а тут уже заревів Дід, чи Ненаситець. Погода, на Карпове щастя, була все тиха та ясна. Сонце обсіпало гарячим світлом білі пороги й чорні Карпові кучері. Дід усе ревів та стогнав усе дужче та дужче, неначе десь ревла череда волів, неначе десь стріляли з гармат, або дзвонили в великі дзвони. Від берега до берега на Дніпрі появився білий гребінь, неначе біла грива величезного коня. Ще пройшла хвиля, і перед Карповими очима встали з води дванадцять Дідових лав, страшних, сердитих, біснуватих. Карпове серце дуже застукало в грудях. Байдак уже був направлений стерном якраз на хід і летів як стріла.

Коли се де не взялась вітрова полоса. Вітер дмухнув трохи збоку. Коло самісінького порога вода вкрилась неначе чорними воронами. Вітер ухопив судно і зніс трошки набік... В душі в Карпа похололо... Він сам кинувся до стерна, кричав на гребців, махав руками, налягав на стерно грудьми. Але нічого не допомгло. Велика сила вхопила байдак і знесла набік. Байдак полетів з лави на лаву й черкнувся дном об Зелений камінь, котрий одначе не шкодить байдакам. Судно разом загуло, наче крикнуло й знов полетіло як стріла та все звертало вбік. Ще нижче його вхопив страшний камінь Крутько й обкрутив кругом себе... Байдак застугонів, зачепився довгим стерном за Крутька. Стерно хруснуло, як трісочка, й переломилося натроє. Тепер все пропало, все загинуло!

Карпо і гребці зняли руки до Бога.

От дивиться Карпо вниз — а між тими стінами росте пишний сад, про який тільки в казках розказують. Там розстеляються зеленою скатерттю луки з такою травою, як і на землі. Там були розкидані невеличкі, але гарні пригорки, велике каміння. І все місце було гарне, як рай: зеленіло гаями, лужками, садками, виноградом. Між зеленою травою цвіли всякі квітки. Карпо бачив під самою скелею, де він лежав, пишний рожевий кущ, чув навіть пахощі від рож і васильків. Зверху, з-під водяної стелі, понавішувалось на скелі латаття з широким листом, з білими та жовтими квітками, висіло купами дрібне, як пух, зелене підводне зілля... Скрізь світило сонце через водяну стелю, але той світ був тихий і разом ясний. Краса того місця так причарувала Карпа, що все його життя, змалку і до парубоцтва, здалось йому якимсь сном. Йому хотілось тільки дивитись то на сади, то на скелі, то на кришталеву стелю, синю від синього неба, а часом блискучу, як цвіт веселки.

Придивляється Карпо вниз, аж попід гаями неначе ростуть купи високих червоних та синіх квіток. При дивляється він лучче, — аж ті квітки ворущаться: то були люди. Два чоловіки йшли просто до того місця, де був Летючий. На них були високі чорні шапки з червоними верхами, сині кунтуші з рукавами навідкід.

— А чого ти, хлопче, заліз туди, куди тобі не годилось би лізти? — спитали вони в Карпа. — Хто ж ти такий? Що ти за людина?

— Я... — почав Карпо та й не доказав, бо забувся, як його звали.

— Злазь до нас!

— Нема кудюю злізти, бо скеля крута, як стіна! Крикнув Карпо і почув, що його голос зовсім змінився: став дзвінкий, рівний, голосний. Карпо заговорив, неначе пісню заспівав.

— Скачи, не бійся! — крикнули ті люди до Карпа.

Карпо скочив і зараз почув, що він тихенько спускається на землю, як обережна птиця спускається з неба на дерево. Ті люди піддержали його за руки і постановили на траву.

Карпо глянув на тих людей і трохи злякався, і здивувався, і замилювався: такі вони були високі, рівні, дужі! Такі вони були гарні на вроду, що він таких людей не бачив ні між панами, ні між простими селянами.

— Еге, ти, хлопче, з України? — промовив один з них, і голос його розсипався між скелями, як весняний перший грім.

— З України, — тихо обізвався Карпо.

— Чи вже ж тепер на Україні стали такі маленькі та мізерні люди, як оце ти? — спитав один чоловік, і обидва вони якось жалібно всміхнулись.

Карпо, глянувши на їх несказанну красу, трохи опам'ятався і став сміливіший.

— Отакі, як бачите! — промовив він.

— Хто ж ти такий, хлопчику? — спитали вони.

— Я лоцман на порогах... Летючий на прізвище, — сказав Карпо, а ймення свого все-таки не пригадав.

— Правда, ти розбив байдака?

— Правда, — промовив Карпо, і та гірка правда прийшла йому на пам'ять, як дуже давній, Бог зна, колишній сон.

— Ходи ж з нами! — сказали ті люди і повели Карпа далі, ставши по обидва боки.

— Як тобі здалося в нашому краю? Чи гарна наша сторона? — спитали вони.

Карпо тільки глянув на ту стелю, де сонце раз по раз блищало, як блискавка, всіма цвітами, і затулив очі рукою.

— А знаєш, хлопчику, хто ми? — спитали вони в Карпа. Карпо тільки глянув на їх чорні очі і великі шовкові вуса.

— Ми козаки, запорожці. Чи ти чув що про запорожців?

— Чув, що колись за порогами була Січ; мені батько дещо розказували.

— Отож, щоб ти знав, тут тепер Запорізька Січ, — промовив один запорожець, — ото бач, як зруйнували Січ, а помочі нам не було де взяти, то наші характерники⁴ й зачарували Січ. З того часу наша Січ з островом, з гетьманом, з козаками отут! Нашу Січ поглинув Дніпро. Чи бачиш, — ондечки далеко-далеко воруються попід гаєм, за отією

скелею, неначе червоні квітки? То наше січове товариство.

І обидва козаки повели Карпа назустріч тому товариству. Всі вони троє ввійшли в невеличкий лісок. В тому ліску зовсім не було тіні; скрізь попід деревом блищав однаково ясний, теплий світ.

Карпо озирнувся і побачив, що через обох запорожців було видно кожне дерево, кожну квітку. Запорожці здались йому тінню, одначе він і трішки не злякався, бо страху там зовсім не було на тому світі.

Зараз за ліском вони стріли інших козаків. Запорожці сиділи на зеленій траві групами, сиділи на дрібному камені, стояли по два, три, розмовляли між собою і всі поглядали на Карпа, як на якесь диво. Всі козаки були високі, рівні та здорові; всі були гарні, повбирані в гарну одержу, неначе в свято або в неділю. Вони стиха розмовляли, а Карпові здалося, що то ревуть страшні Дніпрові пороги.

— Оце наш січовий курінь! Ми побачимо ще не один курінь, поки дійдемо до нашого гетьмана, — промовив один запорожець.

— До гетьмана! До гетьмана! — закричали деякі запорожці, і слідком за Летючим і за його двома проводирями посипались всі козаки.

От вони йдуть та йдуть і зайшли в тихе, спокійне місце, навкруги обставлене камінням. В тім крузі, під самою високою кам'яною стіною, був пишний сад, а в тому саду росло всяке дерево. На дереві висіли спілі яблука та груші, червоніли вишні та черешні, червонів та жовтів спілий виноград,

порозкладавши широкий лист і важкі кетяги ягід скрізь по камінню. Те місце було зовсім відгороджене; тиша була там аж мертва.

В тому саду скрізь попід деревом стояли кам'яні лавки, а на лавках сиділи старі запорожці. Їх бороди білили як сніг, а вуса у всіх були чорні. Старі запорожці відпочивали. На їх старих, поважних лицях спочивали думи. Всі вони сиділи, позгортавши руки і посхилявши вниз важкі голови. Карпо глянув на них і йому здалося, що вони повироблювані з каміння або з дерева. Вже Карпо перейшов через сад, а вони аж тоді встали, як наблизився перший курінь і закричав: «До гетьмана! До гетьмана!»

Тільки що Карпо минув високу кам'яну огорожу, він побачив уже другий сад, весь зелений, весь засаджений квітками, а з того саду лився чоловічий голос, та такий же гарний та дзвінкий! Хтось співав козацьку думу, дуже старинну. Голос той лився низом, як грім, то підіймався вгору і дзвенів, як голосний дзвін, а під той голос стиха грала бандура, неначе птиця щебетала. Карпо ввійшов у сад і побачив, що ту думу співав сивий кобзар, сидячи на камені, а кругом його сиділи й стояли козаки середніх літ і слухали старинну думу про козацьких гетьманів, про славні давні діла на Україні.

— До гетьмана! До гетьмана! — стиха промовили старі запорожці, і кобзар перестав грати й співати. Всі козаки знялися з місця й рушили до гетьмана.

— Яке діло маєте, шановне товариство? — спитав гетьман, і Карпо чув, що земля під ним задрижала.

— Хіба ж не бачили, ясновельможний гетьмане? Чоловік прибув до нас з України.

Гетьман тільки тоді кинув оком на Летючого, довго дивився на його, і дві сльози впало з його очей на землю. На тім місці вже лежали дві рожі.

— Чи ти, хлопче, з України? Як же ти зайшов до нас? Чи не наслав тебе до нас Бог і народ?

— Я розбив байдака на порогах і не знаю й сам, як я сюди зайшов.

— Сину мій любий, сину мій милий! Я б тебе обняв, та боюсь задушити тебе від моєї великої сили, від щирого серця, — промовив гетьман і стиха поцілував Летючого. — Скажи ж мені, сину, що там діється на Україні?

— Нічого, — відказав Летючий.

— Чи пам'ятають на Україні про гетьмана й козаків? Чи згадують?

— Трохи пам'ятаємо. Старі люди дещо розказують. Трохи чули від кобзарів.

— Чи не говорили вам про нас попи, або ченці, або вчені люди?

— Ні. Ніхто про те нам нічого й не згадував.

— Як же там на світі живуть люди? Чи лучче їм, чи гірше? Чи й досі терплять від ляхів? Чи й досі там у вас є татари, москалі, жиди?

— Є й жида, й ляхи, й москалі. Тільки про татар нічого не чути. А чи лучче тепер людям, про те не знаю.

Гетьман важко зітхнув і поклав свою булаву на камінь. З каменя так і бризнули левкої та фіялки кругом булави, а виноград оплів навкруг камінь і послався по траві.

— Ходімо ж, козаки, до церкви та поспитаємо в Бога, що діяти нам, та помолимося Богу за Україну.

— До церкви! До церкви! — загули навкруги козаки.

Гетьман відв'язав меч і застромив у камінь. Меч увігнався в скелю як у віск, а з-під меча задзюрчала кров. Гетьман тихою ходою виступив уперед, і козаки розступились на обидва боки. Гетьман був вищий і кращий від усіх запорожців: високий як Палій, гарний як Мазепа, сміливий як Богдан Хмельницький. Його лице блищало, як раннє сонце. Слідком за гетьманом два сиві запорожці повели Карпа, а за ними роєм посипалась уся громада. Скільки можна було скинути оком, червоніли шапки та кунтуші. Все військо йшло широким зеленим полем, а по обидва боки росли чудові гаї та сади. В тих садах росло дерево із золотим та срібним листом, а між тим деревом траплялося часом і просте дерево садове, і оце на одному були спілі овочі, а на другому тільки що наливалися, а третє дерево стояло у білому цвіту.

¹ Потомок — нащадок.

² Керманичем — головним керівником.

³ Байдок — великий човен.

³ Характерники — чаклуни, чарівники.